

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **A. A. Z. A.**,
státní příslušnost Libyjská republika
zastoupený Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem
se sídlem Stodolní 7, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 12. 4. 2021 č. j. CPR-2730-2/ČJ-2021-930310-V230, o
správním vyhoštění

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Ředitelství cizinecké policie ze dne 12. 4. 2021 č. j. CPR-2730-2/ČJ-2021-930310-V230 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství Policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend ze dne 22. 11. 2020 č. j. KRPT-164582-30/ČJ-2020-070026, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999

Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok.

2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu. V ní uvedl, že je sice pravdou, že neměl v předmětném období platné doklady pro pobyt na území České republiky, tedy pobýval zde bez platného oprávnění k pobytu v době od 24. 1. 2020 do 12. 8. 2020. Je také pravdou, že nevystoupal z území i přes skutečnost, že v minulosti měl tuto povinnost uloženou. Mohlo tak dojít formálním výkladem k naplnění podmínek ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, resp. mohlo dojít zdánlivě k porušení tohoto zákona a k aplikaci jeho ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. Žalobce však vycházel po celou dobu z předpokladu, že má platné vízum k pobytu na území až do 11. 4. 2020, které mu bylo vyznačeno do cestovního dokladu v souvislosti s jeho žádostí o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Touto osobou je ve smyslu ust. § 15a zákona o pobytu cizinců jeho družka T. M. V průběhu správního řízení žalobce poukazoval na to, že do České republiky přicestoval s platným cestovním dokladem na základě víza platného do 22. 9. 2019. Na toto vízum přicestoval 18. 6. 2019 jako doprovod svého otce, který se léčil v Lázních Darkov. Zde se seznámil se svou nynější družkou, se kterou již dne 15. 10. 2019 navázal partnerský vztah a od 16. 12. 2019 spolu sdílí společnou domácnost na adrese K. X v K. – H. Žalobci však poté bylo uloženo dne 24. 10. 2019 správní vyhoštění, proti němuž podal odvolání. Ještě před vydáním rozhodnutí o tomto odvolání požádal dne 12. 1. 2020 u příslušného orgánu ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o udělení povolení k přechodnému pobytu na území České republiky jakožto rodinný příslušník občana Evropské unie a v této souvislosti mu bylo uděleno vízum vyznačené do cestovního dokladu do 11. 4. 2020. Toto vízum mu poté bylo zrušeno podle ust. § 87y zákona o pobytu cizinců ke dni 24. 1. 2020 v důsledku předchozího uděleného správního vyhoštění. O této skutečnosti však nebyl nijak ze strany správních orgánů vyrozuměn a to až do data 12. 8. 2020, kdy s ním měl být proveden pohovor ve věci žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Žalobce tedy byl přesvědčen o tom, že jako žadatel o pobytové oprávnění může po dobu řízení o jeho žádosti nadále pobývat na území České republiky. Podle žalobce napadené rozhodnutí neposuzuje přiměřenost dopadu správního vyhoštění ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do jeho práva, zejména s ohledem na jeho vztah s družkou T. M., která je občankou České republiky, se kterou sdílí společnou domácnost a vede řádný partnerský vztah. Podklady, které byly správnímu orgánu doloženy o tomto partnerském soužití, správní orgán užil ryze účelově k osvědčení domněnky, že tento partnerský vztah žalobce navázal ryze účelově až poté, co bylo osvědčeno jeho protiprávní jednání. Správní orgány podle žalobce neaplikovaly správně ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, v důsledku čehož učinil své rozhodnutí nezákonnými a nepřezkoumatelnými. Z uvedených důvodů se žalobce domáhal, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval ve svém písemném vyjádření k podané žalobě její zamítnutí jako nedůvodné.
4. Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 4. 2021 č. j. CPR-2730-2/ČJ-2021-930310-V230 a připojeným správním spisem Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend č. j. KRPT-164582/ČJ-2020-070026 a vyslechl žalobce jakožto účastníka řízení i T. M. jako osobu zúčastněnou na tomto řízení, a poté dospěl k závěru, že žaloba

není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal z hlediska žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

5. Ze správního spisu správního orgánu I. stupně zjistil krajský soud následující skutečnosti:

- z úředního záznamu ze dne 12. 8. 2020, že se dostavil na pracoviště odboru azylové a migrační politiky žalobce za účelem podání výsledku k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. Provedenou lustrací v evidencích Policie České republiky bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob s platností od 21. 2. 2020 do 21. 2. 2021 a že je s ním vedeno řízení ve věci správního vyhoštění. V současné době neopravňuje žádným pobytovým oprávněním ani nárokem na fikci pobytu na území ČR. Vzniklo podezření, že se na území České republiky zdržuje neoprávněně a z toho důvodu byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky;
- dne 12. 8. 2020 zahájil správní orgán I. stupně správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce;
- dne 12. 8. 2020 byl sepsán protokol o výsledku žalobce jakožto účastníka správního řízení. Při něm žalobce uvedl, že do schengenského prostoru přicestoval poprvé letecky do Prahy, odkud odjel do Lázní Darkov dne 18. 6. 2019. Tehdy přicestoval s otcem, který se v lázních léčil. Uvedl, že v loňském roce mu bylo v říjnu uděleno správní vyhoštění, proti němuž se odvolal. Z území České republiky však nevycestoval, neboť situaci řešil s přítelkyní, která mu přislíbila v této věci pomoc a dne 12. 1. 2020 podal žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka Evropské unie. Bylo mu v pase uděleno vízum platné do 11. 4. 2020. Dne 12. 8. 2020 se dostavil na odbor azylové a migrační politiky v Ostravě – Vítkovicích, kam byl předvolán k pohovoru ve věci žádosti o přechodný pobyt. Na otázku, zda je si vědom, že od 24. 1. 2020 pobýval na území Evropské unie neoprávněně, odpověděl, že nikoliv, že to nevěděl. Má zde přítelkyni, se kterou by chtěl uzavřít sňatek, přitom má podanou žádost o přechodný pobyt a řízení o této žádosti stále běží. Jeho přítelkyně se jmenuje T. M., znají se od 1. 7. 2019 a jejich vztah se dá brát jako vztah partnerský od 15. 10. 2019. Žalobce při výsledku dále popsal způsob, jakým tráví s touto přítelkyní volný čas, a uvedl, že po práci chodí na procházky, o víkendech např. do Zoo v Ostravě, že společně byli na horách, jezdí do Shopping parku Karolína a strávili společně víkend v Praze a byli společně na nějakých jezerech. Pronajali si od 16. 12. 2019 společně byt. Náklady na bydlení hradí jeho přítelkyně a žalobce hradí potraviny z finančních prostředků, které mu zasílá otec z Libye. Co se týče jeho vztahu k dalším osobám, žalobce s přítelkyní navštěvuje pouze její babičku a občas A. M., který je občanem Libye. Českému jazyku rozumí málo, toliko základní fráze. K dalším dotazům uvedl, že rozumí povinnosti vycestovat z území členských států Evropské unie v době platnosti výjezdního příkazu a že tak učiní. V jeho vlasti probíhá v současné době občanská válka. On sám však pronásledován není. Na území České republiky žádné ekonomické, kulturní ani společenské vazby nemá. V Libyi žijí jeho rodiče, má tam 5 bratrů a 4 sestry a má se kam vrátit. Rodiče bydlí v rodinném domě a jeho bratři žijí odděleně se svými rodinami. Závěrem výsledku žalobce uvedl, že by chtěl v České republice získat povolení k pobytu, aby zde mohl žít se svou přítelkyní. Myslel si, že když

má v pase vízum do 11. 4. 2020, tak již zde pobývá oprávněně. Jeho přítelkyně v době nouzového stavu opakovaně kontaktovala odbor azylové a migrační politiky v Ostravě, kde jí bylo řečeno, že je stále vše v pořádku a že může v České republice pobývat. Po získání povolení k pobytu si chce tuto přítelkyni vzít a plánuje s ní společnou budoucnost;

- z protokolu o výsledku T. M. ze dne 12. 8. 2020 krajský soud dále zjistil, že žalobce zná od 18. 6. 2019, kdy přicestoval do lázní. Tento vztah je možno považovat za partnerský od 15. 10. 2019. S žalobcem se vídali každý den, zval ji na kávu, na oběd a dne 15. 10. 2019 uspořádala soukromou párty ve dvou, dala mu dárky a vyznali si lásku. Volný čas tráví tím, že chodí na procházky, žalobce chodí do posilovny, ona cvičí doma a on se poté přidá. V březnu byli v Praze na víkend, byli také na Těrlické přehradě v Horní Lomné a jednou byli na koních. Společně si pronajali byt od 16. 12. 2019. Náklady na tento byt platí ona a žalobce hradí potraviny. Na otázku, zda mají nějaké společné známé, odpověděla, že navštěvují pouze její babičku a občas A. M. Bylo jí známo, že žalobce má pravomocné správní vyhoštění; už v prosinci 2019 se informovala o možnosti legalizace jeho pobytu a žalobce 12. 1. 2020 podal žádost na odbor azylové a migrační politiky, kde mu následující den vylepili do pasu štítek s platností do 11. 4. 2020. Během počátku dubna se informovala, jak postupovat po uplynutí vyznačení platnosti štítku a bylo jí řečeno, že je vše v pořádku, že je žalobce na území legálně. Na otázku, zda plánují svatbu, odpověděla, že se o ní bavili v tom duchu, že jejich muslimský obřad neznamená nic a že před úřady a ve světě je stále svobodná. Pokud ji bude chtít požádat o ruku, je to jeho volba. Závěrem pohovoru uvedla, že si nebyli vědomi toho, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně.

6. Součástí správního spisu je rozhodnutí Krajského ředitelství Policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend ze dne 22. 11. 2020 o správním vyhoštění žalobce a odvolání proti tomuto rozhodnutí ze dne 11. 12. 2020. O tomto odvolání, jak již bylo shora uvedeno, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
7. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o pobytu cizinců, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k němu není oprávněn.
8. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9. zákona o pobytu cizinců, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon správních nebo soudních rozhodnutí.
9. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
10. Podle ust. § 174a odst. 1 téhož zákona při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh

protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

11. Podle ust. § 87y téhož zákona rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění.
12. Žalobce především namítal, že z jeho strany se nejedná o ignorování právních předpisů České republiky, neboť byl přesvědčen o tom, že jako žadatel o oprávnění k pobytu může dále setrvat na území. V žalobě uvedl, že do České republiky přicestoval na vízum platné do 22. 9. 2019 jako doprovod otce na léčebný pobyt v Lázních Karviná Darkov. Dne 15. 10. 2019 tam navázal partnerský vztah s T. M., se kterou posléze od 16. 12. 2019 sdílí společnou domácnost až doposud. Potvrdil, že mu dne 24. 10. 2019 bylo uloženo správní vyhoštění a že se proti tomuto rozhodnutí odvolal. Při jednání krajského soudu pak k tomu T. M. vypověděla, že toto odvolací řízení bylo ukončeno rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 24. 1. 2020, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto. Dne 12. 1. 2020 žalobce požádal o povolení k přechodnému pobytu jako partner občanky České republiky a bylo mu vyznačeno vízum v cestovním dokladu do 11. 4. 2020. Pakliže ovšem dne 24. 1. 2020 nabylo právní moci rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, pozbylo uvedené oprávnění k pobytu ve smyslu výše citovaného ust. § 87y zákona o pobytu cizinců a od tohoto data pobýval na území České republiky neoprávněně; na tom nic nemůže změnit žalobní tvrzení, že tak žalobce jednal z nevědomosti a že i po tomto datu byl přesvědčen, že je k pobytu oprávněn nadále na základě víza vyznačeného do cestovního dokladu až do 11. 4. 2020.
13. Podstatnou žalobní námitkou žalobce byla nepřiměřenost dopadu rozhodnutí o nynějším správním vyhoštění s poukazem na ust. § 119a odst. 2 se zřetelem k § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce přitom tvrdí žalovaného, že partnerský vztah navázal účelově, označil jako neopodstatněné. Krajský soud proto posuzoval přiměřenost dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého života žalobce s přihlédnutím k výše citovanému ust. § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců i k judikatuře Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. Přiměřenost použití správního vyhoštění podle této judikatury je nutno posuzovat podle kritérií, jimiž je rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život vyhošťované osoby, narušen. Délku pobytu cizince ve smluvním státě, který jej hodlá vyhostit, rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, imigrační historii cizince, povahu a závažnost případného porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem. Tato kritéria je zapotřebí posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat se zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z článku 8 Úmluvy není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Je tedy v první řadě úkolem správních orgánů, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy vyhošťovaného cizince a zájmy společnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013 č. j. 8 As 118/2012 – 45).

14. Z obsahu správního spisu a z výpovědi žalobce i T. M. jakožto osoby zúčastněné na řízení při jednání krajského soudu vyplynulo, že navázali vzájemný partnerský vztah 15. 10. 2019 a že od 16. 12. 2019 bydlí společně v pronajatém bytě. Náklady na bydlení hradí T. M., zatímco žalobce financuje jejich společné stravování. Co se týče sociálních styků, bylo zjištěno, že navštěvují babičku T. M., o kterou pečuje, a občas zajdou za kamarádem žalobce. Z důvodu nelegálního pobytu žalobce nemůže být zaměstnán a finanční prostředky mu poskytuje otec žijící v Libyi. V rámci pohovoru před správním orgánem I. stupně dále žalobce uvedl, že se do Libye může vrátit s tím, že tam má všechny příbuzné. Zhodnocením těchto skutečností se krajský soud ztotožňuje s dílčím závěrem obou správních orgánů, že správní vyhoštění žalobce nelze považovat za zásah nepřiměřený. Zároveň musí dát za pravdu žalobci v tom, že tvrzení, že jeho vztah mezi ním a 2. účastníkem řízení (pozn. soudu – družkou T. M.) vznikl účelově, a že v době nelegálního pobytu žalobce na území České republiky je jeho neopodstatněnou domněnkou, neboť tento závěr nemá žádnou oporu ve správním spisu.
15. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, jelikož žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).
17. České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť tyto náklady vznikly na tlumočném, které hradí ze zákona stát (ust. § 36 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 17. 6. 2021

JUDr. Petr Indráček
samosoudce

[Zadejte text.]